

[Justitsministeren.]

bærer en saadan Tale ikke meget Ved til Tænkningens Baal. Netop naar man har set, hvorledes der reageres i Offentligheden, saa snart der blot er Spørgsmaal om, at en Minister i et Lovforslag nærmer sig Grundlovsbestemmelser.

Hele den Agitation, der har været i den sidste Tid, viser jo, hvor opmærksom man er paa det Problem, at hverken Ministerium, udøvende Magt eller Rigsdag bør træffe Lovgivningsbestemmelser eller fremsætte Forslag, eller hvad det nu er, som rører ved de Principper i Lovgivningen, om hvilke vi alle er enige. Men dertil kommer — og det kan det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel dog vel ikke være uvidende om —, at i Tilfælde som det foreliggende vilde Lovforslaget næppe faa Lov til at forlade Rigsdagen, uden at der var set paa, om der virkelig var nogen Alvor i disse Beskyldninger, det vilde Rigsdagens høje Formænd sørge for. Desuden forekommer det mig betænkeligt, at et Medlem af dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, taler, som om nogen her skulde være ligeglad eller ligegyldig med Hensyn til Lovgivningens Bestemmelser. Jeg tror derfor ikke, man kan angribe den gamle statsretlige Teori om Lovgivningsmagten som sidste Instans ud fra den Art Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel fremsatte.

Forinden jeg afslutter med Bemærkninger om de store Principspørgsmaal: Lovforslagets Grundlovmæssighed og Appelrettens Sammensætning, skal jeg først gøre op med en Række Enkeltheder, der er berørt under Forhandlingerne. Det vil ogsaa her være naturligt først at vende sig til den ærede konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, som med sædvanlig Elegance ironiserede over den anvendte Fremgangsmaade, over Lovforslaget selv, over den Pjece, jeg har udsendt, over Ændringsforslagene o. s. v. Han vendte sig herunder voldsomt mod Socialdemokratiets ærede Ordfører (Fr. Dalgaard), som formentlig er i Stand til at svare for sig selv, men det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel brugte derunder et Udtryk, som om Socialdemokratiets Ordfører maatte optræde, som han gjorde, for at forsvare sin kære Ministers mange Dumheder. Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at jeg har kun begaaet to Dumheder i denne Sag, bortset fra den kroniske Dumhed, jeg altid begaar: at regne mine Medborgere for bedre og klogere, end de i Virkeligheden er — men det er jo kristeligt talt ikke noget,

man bør bebrejde mig, i hvert Fald ikke fra konservativ Side. De to Dumheder, jeg har begaaet, skal jeg gerne staa til Regnskab for, som jeg synes, et Mandfolk bør gøre. Den første er en Udtalelse, som ganske sikkert har virket ophidsende paa Dommerstanden, skønt den var ment som en filosofisk Strøbemærkning, det var Udtalelsen om, at jeg havde anmodet Retsplejeudvalget om at nedsable Forslaget saa hurtigt som muligt, ud fra den unægtelig seneré i høj Grad stadfæstede rigtige, menneskelige Betragtning, at et Forslag som dette vilde Juristerne være meget misfornøjede med. Det var altsaa ikke en Dumhed at nære denne Mening, men det er en Dumhed at udtale den paa en saadan Maade, at den saarer netop de Mennesker, som uvægerlig maa føle sig ramt. Det skal man ikke gøre som Politiker, det skal man kun gøre, naar man affatter Aforismer.

Den anden Dumhed var den, at jeg ikke sørgede for, at Tjenestemandsløven blev overholdt. Det er den Dumhed, som er Skyld i den mærkelige Fremgangsmaade, der er anvendt. Og nu skal jeg fortælle, hvordan det er gaaet til, for jeg har ikke noget at skjule. Ved Lovforslagets Udarbejdelse tænkte jeg ærlig talt ikke paa Tjenestemandsløven. Nu er det en Lov, som, hvis det er tilladt at tale populært, altid har hængt mig langt ud af Halsen, jeg kan ikke hitte Rede i alle disse Bestemmelser, men det borttager ikke mit Ansvar som Minister for at undersøge, om der skal føres Forhandlinger ved den eller den Lejlighed. Det blev overset. Retsplejeudvalget fremsatte saa i sine Udtalelser om Lovforslaget en Bemærkning om, at der efter Retsplejeudvalgets Mening burde have været afholdt de i Tjenestemandsløvens § 22 omhandlede Forhandlinger. I den Anledning talte jeg nærmere med Embedsmændene i Justitsministeriet, som altsaa heller ikke havde ment, at Tjenestemandsløven i dette Tilfælde vilde stille Krav om Forhandlinger, thi i saa Fald havde de selvfølgelig gjort mig opmærksom paa det. Vi var enige om, som jeg nævnte forleden Dag, at vi ikke kunde forstaa, at man havde Krav paa disse Forhandlinger, men paa den anden Side, naar der af en Institution som Retsplejeudvalget tilsyneladende enstemmigt var rejst Tvivl, naar det maaske nok kunde siges, at en saadan Forhandling burde føres, ja, saa syntes jeg, det var min Pligt at søge saa vidt muligt at genoprette den mulige Fejl, der var begaaet ved, at Dommerforeningen ikke forinden Forslagets Fremsættelse havde haft Adgang til at forhandle